

[Ivar Nørgaard.]

der i denne situation har taget initiativet til det fornuftige at sætte renten ned, mens regeringen vistnok har været noget tøvende. Men da det altså er Nationalbanken, der har ansvaret, fik vi en diskontosænkning på 1 pct., hvad vi hilser med tilfredshed.

Man kunne spørge, om denne ene procent er tilstrækkelig, for den kriseagtige forhøjelse, der fandt sted i sin tid, var på 2 pct., og i mellemtiden er renteniveauet i udlandet faldet ned under det niveau, det var på, da vi herhjemme forhøjede vor diskonto med 2 pct. Men vi er klar over, at man kun har ønsket at nedsætte med denne ene procent, og at vore ønsker ikke kunne fremme en yderligere nedsættelse.

Derfor har vi som bekendt i 21 mands udvalget forsøgt os med andre forslag, der kunne lempe dansk erhvervslivs ulige vilkår over for udenlandske erhvervsdrivende. Vi har spurgt økonomiministeren, om man ikke kunne tænke sig at se på den forskelsbehandling, danske erhvervsdrivende er udsat for, når danske importører kan finansiere køb af færdigvarer i udlandet til betydelig lavere rente, end danske producenter kan finansiere deres kreditter til de samme købere med. Vi har heller ikke på dette punkt mødt nogen særlig imødekommenhed hos regeringen. Regeringen har stort set afvist at gå noget skridt i den retning, selv om f. eks. England netop nu har gennemført en sådan foranstaltning. Man henviser til, at vi har internationale forpligtelser. Det har vi naturligvis, og vi bør ikke bryde internationale forpligtelser. Men spørgsmålet er, om man ikke let ville kunne få de internationale organers tilladelse til en midlertidig foranstaltning, der kunne sikre dansk erhverv lidt rimeligere vilkår.

Hr. Poul Dam var inde på den stramme finanspolitik. Det er givet, at den også kan skabe problemer for dansk erhvervsliv — ikke mindst en finanspolitik, der er gået så vidt, at visse forbrugere har fået en direkte nedgang i deres realindkomst. Tendenserne i den retning for 1971 synes at være endnu

mere pessimistiske. Det ser ud til, at lønmodtagere i vidt omfang, hvis det går som regeringen ønsker det, vil få en direkte nedgang i deres disponible realindkomst, hvilket vil være til ulempe for dansk produktion og dens afsætning på hjemmemarkedet.

Men jeg er enig med handelsministeren og hr. Poul Dam i, at det også er centralt at tage de mere generelle og langsigtede problemer op i en drøftelse som den, vi skal have i dag — altså tage stilling til dansk erhvervslivs strukturproblemer og spørgsmålet om, hvordan det offentlige kan fremme en rimelig og hensigtsmæssig strukturudvikling.

Som det rigtigt bliver fremhævet i handelsministerens tale, har vi i de seneste år været ude i en udvikling, hvor vi har forsøgt at industrialisere landet, og hvorved landbrugspræget er blevet stærkt aftagende. Men man må vistnok erkende, at man her i folketinget og ovre i regeringsbygningerne er lidt bagud i denne strukturtilpassningsudvikling. Hvis vi ser på de to ressourcer, som man oftest interesserer sig for, kapitalen og arbejdskraften, må man konstatere, at den kanalisering af i hvert fald kapitalen, der finder sted, ikke mere svarer til en moderne erhvervsstruktur. Vi har opbygget vore kapitalmarkedsinstitutioner under den forudsætning, at Danmark var et landbrugsland, og at vi skulle sørge for et velsmurt system, der sikrede, at der kom tilstrækkeligt med midler til landbruget. Man må vistnok erkende, at det danske realkreditsystem i den henseende har været særdeles velsmurt og effektivt og har været medvirkende til, at vi fik en så gunstig udvikling over til animalsk landbrugsproduktion, at dansk landbrug igennem mange år har været særdeles konkurrencedygtigt over for omverdenen.

Men det danske kapitalmarked er ikke egnet til at kanalisere tilstrækkelig kapital til den nødvendige industrialisering af Danmark. Vi ser derfor også, at det ikke kun er på grund af kreditstrammingspolitik og